

Spidsen, naar det gjælder at yde de bedste Garantier, vi følge ikke en Gang med. Men saa vist som Smørudførselen for intet andet Land i Verden blot tilnærmelsesvis danner det økonomiske Hovedgrundlag for Nationens Tilværelse, som Tilfældet er i Danmark, saa vist tør vi ikke ustraffet lade os oversløje af Andre paa et af de Hovedpunkter, der begrunder vort Markeds fremstødte Stilling i England.

Opfordringen til os maa nu som i 1885 være den at yde den størst mulige Garanti for vort Smørs Udgthed. Det er ingen Beroligelse for os, at Andre ikke yde mere end vi, thi vi have Grund til at være forud for Andre, naar det gjælder at beskytte vor Udførsel; men naar Andre byde en større Sikkerhed end vi, da ligger deri en uafviselig Fordring til os om at handle og at handle uden utidig Forhaling.

Den sikreste og bedste Garanti, vi kunne byde vore Kunder, vilde bestaa i at følge Ranas Exempel og forbyde Kunstsmørret i Danmark. Det er den Foranstaltning, som hurtigst og almindeligst vil blive forstaaet og paastjønnet i England, og som i Danmark vil være lettest at overholde. Tidspunktet til at træffe denne Forholdsregel turde netop være det nuværende, hvor Udsigten til at se vort Land oversvømmet af Kunstsmør er overhængende, medens den faktiske Omsætning af denne Vare endnu i Diebliffet er forholdsvist ubetydelig. At de enkelte Kunstsmørfabriker, der for Tiden ere i Gang, ikke i Sammenligning med Landets hele Smørindustri kunne komme i Betragtning som Industri overfor Industri, behøver næppe at nævnes. Det vilde være absurd i dette Forhold at tale om to Industrier, der i nogen Maade skulde stille ligeberettigede Krav til Statens Beskyttelse. Men heller ikke Forbruget af Kunstsmør har endnu naaet en Udbredelse, der vilde gjøre dets Ophør i noget paaagtelssværdigt Omfang føleligt her i Landet. Det udgjør kun nogle faa Procent af det hele Smørforbrug, og hvis man herfra vilde trække Mængden af det Kunst-

smør, der paa anden Haand smugles ind i Forbruget ved at tilføres Produktionen af andre Varer, hvori det forsvinder, eller ved at bibringes Konsumenter under Skin af, at det er Smør — hvilken Art af Forbrug næppe fortjener Lovgivningens Sympathi og Beskyttelse — saa vil det virkelige legitime Forbrug af Kunstsmør blive endnu mere forsvindende.

Naar vi alligevel ikke stille det hertil sigtende Forslag, uagtet vi maa erkjende, at Danmark kun ved dets Vedtagelse fuldt vilde gjenvinde den Stilling som det for sin Udførsel mest omhyggelige Land, der opnaaedes i 1885, og som siden er gaaet tabt, beror dette udelukkende paa Vissheden om, at et saadant Forslag ikke i det nuværende Folkething vil kunne paaægne fornøden Tilslutning, medens det paa den anden Side forekommer os yderst magtpaaliggende, at der uden Ophold dog bliver gjort Noget for at værgе om vort Smørs Renhed. Det er overflødig at sige, at det ikke hertil er nok, at vi forsikre hverandre om, og søge at forsikre ogsaa Udlandet om, at der i Danmark ikke foregaar Forsæltninger af Smør. Det er ikke Forsikringer, man spørger om i Udlandet, men gode reelle Garantier, og det er derfor ogsaa saadanne, vi selv bør se os om efter.

Idet vi altsaa ikke tro at burde oppebie det Tidspunkt, da den offentlige Mening er modnet for et almindeligt Forbud mod Kunstsmør, have vi ment, at de mest paatrængende Krav vilde i Diebliffet kunne mødes gennem Hovedbestemmelserne i det forelagte Lovforslag i Forbindelse med et Forbud mod Udførsel.

Det er ingenlunde vor Mening, at et Udførselsforbud skulde kunne erstatte et almindeligt Forbud mod Kunstsmør, enten som Handelsanbefaling for vort Smør i Udlandet eller som virkelig Garanti for dets Udgthed, men det vil dog have den Betydning, at Udlandet derigjennem veed, at eftergjort eller forfalsket dansk Smør ikke kan bringes frem paa noget udenlandsk Marked uden ved et Brud paa danske Love, som i Danmark